

Ahogy Mozart valaha elképzelte

Mericske és az ütősök

Ha az utcán látjuk, rögtön ismerősnek tűnik. Valóban ő lenne? Igen. Ő Mericske Zoltán, a Szent István Király Zeneiskola ütő tanszékének vezetője, a Sebj Tóbiás, a Suli-Buli, a Csúzlidal és sok-sok kedves melódia szerzője, hangszerelője. Tudják, az az ősz hajú fiú, a keménykalapban, szemüveggel... Az ütősöknek külön kis szentélyük van, telis – tele plakátokkal. Az egyik poszterről a következő német nyelvű szöveg tolakszik elénk: „zeneszerzők: Liszt, Strauss, Mericske”...

A dolog úgy kezdődött, hogy elővételben elkelt az összes jegy. Egy-egy *Mericske és az ütősök* – koncert eleve óriási látványt nyújt. Harminc muzsikos a színpadon és a humor...a humor kifogyhatatlan.

Mozart bemutatásához a *Török induló* nyújt segítséget, miközben apró lurkók célba lönek társaik kezében tartott lufikra. Egy lövés és lerepül a gondosan gumival falhoz rögzített kalap, a célpontot tartó fiú fejéről. A következő pukkanás két lufi végét jelzi. Ez meg is lepi a tanár urat, de spontán módon kivágja magát a lehetetlen ügyből, a közönség óriási nevetése közepette... És Mozart csak szól, csak szól... olyan vidáman, ahogy azt a szerző elképzelte valaha...

Egyébként is, Mericske és az ütősök lételeme a vicc, a spontaneitás, az improvizáció.

„...csak az tud improvizálni,

aki a művet teljesen és átfogóan ismeri...”

Mericske és az ütősök nem ideologizálnak: zenét játszanak. Élvezik a muzsikát és magukkal ragadják a közönséget kilenc és kilencvenkilenc éves kor között.

Népek zenéi szólalnak, táncai elevenednek meg: magyar, brazil, kubai, perui, japán, skót. (*A cikk szerzője külön elnézést kér a magyar közönségtől, akik nem tudhatják: minden taps ellenére, mint skótdudás – a tradíció szerint – sosem hajol meg, hiszen ő maga a Zászló — a szerk.*)

Az a bizonyos szünni nem akaró vastaps búcsúztatja a csapatot, melynek ifjai meglepetés-szerűen egy régi ABBA számmal köszöntik a tanárt:

„Thank you for The Music...
Köszönöm a zenét”

Kéri György
közművelődési referens